

Bilag til f. t. l. om ændr. i l. om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

ring) og derefter hvert 4. år. Årsomvurdering skulle finde sted en gang årligt pr. 1. september. Vurderingerne skulle have skattemæssig virkning fra begyndelsen af det efter pågældende 1. september følgende skatteår.

Loven videreførte endvidere adgangen til at få foretaget vurderinger også uden for de alm. vurderinger og årsomvurderingerne (§ 4), men disse vurderinger skulle nu helt foretages på sædvanlig vis, herunder med ansættelse også af ejendomsværdi, og de skulle lægges til grund ved skatteberegningen sammen med ansættelserne, der foretoges ved den påfølgende årsomvurdering.

Det fastsloges i § 3, stk. 1, at samtlige vurderinger skulle ske efter prisforholdene i det hele på vurderingstidspunktet.

Det anførtes i motiverne, at man herved forlod det hidtidige princip i 1922-loven, hvorefter der ved ansættelsen af vurderingssummen til ejendomsskyld ved årsomvurderingerne skulle regnes med prisforholdene ved den senest forudgående alm. vurdering. Der henvises herved til de vurderingstekniske vanskeligheder, bestemmelsen indebar, bl. a. fordi der skulle regnes med forskelligt prisniveau ved ansættelsen af hele ejendommens værdi og af grundens værdi, og det anførtes, at det hensyn til svingninger i det alm. prisniveau, som havde ligget bag bestemmelsen, også ville gøre sig mindre gældende, når vurderingsperioden nedsattes til 4 år.

Derimod fandt man ikke i bemærkningerne til forslaget til 1956-loven anledning til at omtale det i tillægget til „Den røde bog“ og i omvurderingscirkulærerne nævnte, men ikke lovfæstede princip, om ved ansættelsen af grundværdi ved årsomvurderingerne kun at tage hensyn til særlige pristigninger. Måske har årsagen hertil været, at princippet i realiteten allerede var blevet forladt, idet skattekommissionen i sin betænkning II fra 1950, hvorfra formuleringen af § 3, stk. 1, hidrører, havde omtalt princippet som noget, man havde været inde på, men som kommissionen ikke kunne tilråde, bl. a. fordi det ville umuliggøre en rationel løsning af problemerne omkring grundstigningsskylden.

1956-loven opregnede i § 2, stk. 2, de tilfælde, hvor der ved årsomvurderingen skulle foretages vurdering, under 11 punkter, der er de stadig gældende omvurde-

ningsgrunde, der senere alene er suppleret med et yderligere punkt 12, jfr. nedenfor under 13 (der findes dog tillige udenfor ejendomsskatteoven i boligtilsynsloven, nu lov nr. 195 af 5. juni 1959, en regel om omvurdering ved førstkommande omvurderingstermin, hvor der er nedlagt benyttelsesforbud efter nævnte lovs § 11, stk. 5, eller § 12, jfr. pågældende lovs § 27).

Af de i 1956-loven opregnede tilfælde af årsomvurderinger, der nu findes ligelydende i den gældende lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme (lovbekendtgørelse nr. 305 af 1. august 1960), angår nr. 10 omvurderinger efter begæring, nr. 1-9 og nr. 11 omvurderinger, der foretages ex officio.

Efter nr. 1 skal der foretages omvurdering af ejendomme, på hvilke der er afholdt bekostninger til forbedring af bygninger eller grunden, når bekostningen udgør mindst 5.000 kr. I tilslutning specielt til denne omvurderingsgrund gælder efter § 3, stk. 2, at ejerne kan begære, at ejendomsværdien fra sidste forudgående vurdering af ejendommen ikke forhøjes med et større beløb end værdien af forbedringen. Det er i motiverne angående denne særregel anført, at man herved har ønsket, at en ejer ved en omvurdering efter f. eks. sket tilbygning skal kunne undgå forhøjelse af ejendomsværdien for den oprindelige ejendom, hvis han ikke af hensyn til belåning eller af andre grunde er interesseret heri.

§ 2, stk. 2, nr. 2, 3, 4, 5 og 9 angår omvurderinger, der skal foretages i forbindelse med arealændringer. Nr. 2 vurderingerne af restejendommene efter tinglyste frasalgs af særskilt matrikuleret areal og samvurderingen af ejendom efter tinglyst tilkøb af særskilt matrikuleret areal. Nr. 3 omvurderinger af ejendomme, hvor arealændringer uden ændring af matrikelbetegnelse er sket ved omdeling eller skelforandring, for så vidt dette har påviselig indvirkning på ejendommenes værdi. Nr. 4 vurderinger af de uvurderede restejendomme, der foreligger efter de i årets løb skete § 4-vurderinger af udstykkede arealer samt vurderinger af de restejendomme, der foreligger efter de udstykkede arealer, der begæres selvstændigt vurderet ved selve årsomvurderingen. Nr. 5 omvurderinger af ejendomme, fra hvilke der er eksproprieret areal, eller hvor-